

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ח' - חלק ג'

קונטרס 213

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ קֹדֶשׁ, הֵא תִלַּת אֵינֹן. וְסֵפֶר תּוֹרָה.
לְקַבְּלֵיהוֹן, גִּרְתָּקוֹן קֹדֶשׁ, וְהֵיכָל קֹדֶשׁ, וְהוּא קֹדֶשׁ.
וְהַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּשֵׁלֶשׁ קְדוּשׁוֹת. בְּשֵׁלֶשׁ מַעְלוֹת, בְּיָמִים
שְׁלֹשָׁה, שְׂבִינָה בְּשֵׁלֶשׁ, לוֹחֹת וְאֲרוֹן וְהֵיכָל בְּסֵפֶר
תּוֹרָה תִּלְיָא, וְאִיהוּ תִּלְיָא בְּמִזְלָא, וּכְתִיב (ירמיה י'
וּמֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אֶל תַּחְתּוֹ. מֵאֵן דְּאִיהוּ בְּקְדוּשׁוֹת
הִלְלוּ לְהוּי תִּלְיָא בְּמִזְלָא.

אֲלֵא הָכִי אֹקִימְנָא בְּסֵפֶרָא דְצְנִיעוּתָא, הָאִי חוּטָא
יְקִירָא קְדִישָׁא, דְכָל שְׁעָרֵי דְדִיקְנָא תִּלְיִין בֵּיהּ,
אֲתִקְרִי מִזְלָא. מָאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְכָל קְדִישֵׁי קוּדְשֵׁין
דְּקוּדְשֵׁיא, בְּהָאִי מִזְלָא תִּלְיִין. וְסֵפֶר תּוֹרָה, אֵף עַל גַּב
דְּאִיהוּ קְדוּשׁ לָא חָל עָלֶיהָ עֶשֶׂר קְדוּשֵׁין עַד דְּעֵייל

ספר נפלאות הזוהר

זה, הגורם שִׁיחֵה הַחֶכֶם חֵי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרֵי הוּא
גַּרְם לְהַחֲיוֹתוֹ, וְאֵין סִפְק בְּשֵׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֶכֶם בְּעֶצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחֲמֵיהּ
וְיִצְאֵין לְקַרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנִיּוֹ. (הַגָּאוֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אֲבָרְהָם פָּרְשַׁת וַיִּשְׁלַח כ"ג:).

הָאָדָם מִפּוֹ דְכָרִים, הִנֵּה הֵבֵל פּוֹ עוֹלָה לְמַעְלָה וְעוֹשֶׂה רוּשָׁם, וּבְכּוּדָאֵי כְּשִׁלּוּמֵד בְּתוֹרַת הַרְשָׁבִי
ע"ה, פּוֹעֵל לְמַעְלָה הַתְּעוֹרְרוֹת וְשִׁמְחָה לְנִשְׁמַת רִשְׁבִּי וְחִבְרִיו, וְהָרֵי הוּא כְּאִילוֹ מִמֶּשׁ מִשְׁתַּתְּףָּ
עִמָּהֶם וְהָרֵי הוּא מְבַנֵּי הֵיכָלָא דְמַהִימְנוּתָא וְיִזְכֶּה גַּם לְעֵתִיד לְבּוֹא לְהַשְׁתַּתְּףָּ וְלְרֵאוֹת בְּשִׁמְחָתוֹ
שֶׁל הַרְשָׁבִי, שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ נִשְׁמַתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּעִנְיַן מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה, וְהָרֵי שִׁמְחָתוֹ שֶׁל רִשְׁבִּי
הִיא שִׁמְחַת כָּלל יִשְׂרָאֵל. (עֵינֵן מְאוּרוֹת הַזוֹהַר דֵּף ק-קא).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְהִיכֹל. בִּיּוֹן דְּעֵייל לְהִיכֹל, אֲתִקְרִי קְדוּשׁ בְּעֶשֶׂר
קְדוּשׁוֹת. בְּגוּנָא דְלֵעִילָא דְלֹא אֲתִקְרִי הִיכֹל, אֶלָּא כֹד
אֲתַחֲבְרֵן עֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת. וְתֵאנָא, הַכֹּל תְּלוּי בְּמִזְלָא,
דְּאִיהוּ הָאִי חוּטָא יִקְרָא קְדִישָׁא, דְּכָל שְׁעָרִין תְּלִיין
בֵּיהּ.

אַמְאִי אִקְרִי מִזְלָא. מִשׁוּם דְּמַנְיָה תְּלִיין מִזְלֵי, וּמִזְלֵי
מַנְיָה עֲלָאִין וְתַתְּאִין. וּבְגִין כֹּךְ אִיהִי תְּלִיָא.
וּבֵיהּ תְּלִיין כֹּל מְלִי דְעֲלָמָא עֲלָאִין וְתַתְּאִין. וְאַפִּילוּ
סְפֵר תּוֹרָה שְׁבִהִיכֹל, דְּמַתְעִטֵר בְּעֶשֶׂר קְדוּשׁוֹת, לָא
נְפִיק מִכְּלָלִיהָ עִם שְׂאֵר קְדוּשִׁין וּכְלָהוּ תְּלִיין בְּהָאִי.
וּמֵאֵן דְּחִמֵי לְהָאִי תְּקוּנָא, אֲתַכְּבֹּשׁן חוּבִיהוֹן מְקַמֵּיהּ

ספר נפלאות הזוהר

וְכֵן הָאֲדָמוֹר מְסַדִּיגוּרָה זי"ע, מְבִיא שְׁהַצִּיּוֹן לְהַצְדִּיק הוּא בְּשִׁבִיל הַגּוּף וְהַנְּפֶשׁ,
וְהַסְפֵר שֶׁל הַצְדִּיק הוּא לְנִשְׁמַת הַצְדִּיק". (וְכֵן פְּתַב בְּסֵפֶר תּוֹרָה וְחַיִּים מְעַרְכַת ס' אוֹת רי"ז,
לְרַבֵי חַיִּים פְּלֶאגִי זי"ע⁹).

9. בספר חסידים סימן תקנ"ט: וז"ל: כל צדיק שמפרש דברי צדיק אחר, כשמת, יוצא
התנא כנגדו ומקבלו בסבר פנים יפות, והולך עימו לבקש מן המלאכים להקל עליו, ומעמידו
לפני הקב"ה לדבר עליו טובות. ושם באות רכ"ד: וכל האומר שמועה מפיהם, הם מתפללים
עליו שם ומליצים טובה עליו. וכמו שכתוב בספרים הקדושים, סיפור נורא מהמהרש"ל זצ"ל,
שהיה לו מוכיח, ופעם בא מאוחר לבית המדרש להתפלל מעריב ולא היה כבר מנין, והתפלל
ביחידות, ובדרך כלל המוכיח היה צריך לומר לו מוסר, והפעם לא אמר לו, ושאל אותו

לְפָנָיו, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִסְתַּכֵּל
בָּהֶם וְשֹׁמֵחַ. אִזּוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִתְעַטֵּר בַּעֲטוּרוֹת עֲלִינוּת וְשֹׁמֵחַ
בַּגְּבִירָה. זֶהוּ שִׁפְתוֹב חֲדָשִׁים גַּם
יִשְׁנִים דּוּדֵי צַפְנָתִי לָךְ. וּמֵאוֹתָהּ
שָׁעָה דְבָרָיו כְּתוּבִים בַּסֵּפֶר, זֶהוּ
שִׁפְתוֹב (מלאכי א) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן
לְפָנָיו.

אֲשֶׁרֵי חִלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל
בְּתוֹרָה כְּרֵאִי, אֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הַזֶּה
וְאֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הַבָּא. עַד כַּאֲן
שֶׁלְטוֹן יְהוּדָה, זְרוּעַ שְׁנִכְלָלֵת
בְּכָל, בִּכְחַשׁ שֶׁל כָּל הַצְּדִידִים, שֶׁלֹּא
קָשְׁרִים שֶׁל הַזְרוּעַ לְהַתְגַּבֵּר עַל
הַכָּל.

דֵּן יְדִין עֲמוֹ כְּאֶחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל.
רַבִּי חֲיִיא אָמַר, פְּסוּק זֶה כִּף יֵשׁ לוֹ
לוֹמַר, דֵּן יְדִין לְשֻׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹ
דֵּן יְדִין לְשֻׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד.
מֵהוּ דֵּן יְדִין עֲמוֹ, וְאַחַר כִּף כְּאֶחָד
שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל? אֵלֶּא דֵּן, הוּא
שִׁפְתוֹב בּוֹ (במדבר י) מֵאֲסַף לְכָל
הַמַּחֲנוֹת, שְׁהוּא יִרְךְ שְׁמָאֵל,
וְהוֹלֵךְ בַּסּוּף.

בֵּא רְאֵה, כִּינּוּן שִׁיְהוּדָה וְרֵאוּבֵן
נוֹסְעִים, הַלּוּיִם וְהָאֲרֹן פּוֹרְשִׁים
דְּגָלִים, וְנוֹסֵעַ דְּגָל אֲפָרִים שֶׁהוּא
לְמַעַרְב. יִרְךְ יְמִין נוֹסֵעַת מַחֲלִיּוֹת
הַמִּדְבָּה. וְאִם תֹּאמַר, זְבוּלוֹן שֶׁהוּא
נִכְנָס וְיוֹצֵא, שִׁפְתוֹב בּוֹ (דברים לג)
שִׁמַּח זְבוּלוֹן בְּצִאֲתָךְ, וְכְתוּב
וַיִּרְכְּתוּ וְגו'. אֵלֶּא וְדָאֵי יְהוּדָה
נִכְלָל מֵהַכָּל.

בֵּא רְאֵה, מַלְכוּת הָעֲלִיּוֹנָה נִכְלָלֵת
מֵהַכָּל, וְיְהוּדָה הוּא מַלְכוּת
תַּחֲתוֹנָה. כְּמוֹ שֶׁמַּלְכוּת עֲלִיּוֹנָה
נִכְלָלֵת מֵהַכָּל, כִּף גַּם מַלְכוּת
תַּחֲתוֹנָה נִכְלָלֵת מֵהַכָּל, מִגּוֹף,
מִיֶּרֶךְ, כְּדֵי לְהַתְגַּבֵּר בְּכַחוֹ.

כְּתוּב מִיְמִינֵי א"ש ד"ת לְמוֹ.

בְּגִינּוּ לְאַתְגַּבְרָא בְּתוֹקֶפֶיהּ.

אוֹרִייתָא מִסְטָרָא דְגַבְוֵרָה

קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַשְׁתַּעֲשְׂעָא עִם צְדִיקָיָא
בְּגַנְתָּא דְעָדָן, אֲפִיקַת לֹוֹן קַמֵּיהּ, וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מִסְתַּכֵּל בְּהוּ וְחֲדֵי, כְּדִין קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא מִתְעַטֵּר בַּעֲטָרִין עֲלֵאִין, וְחֲדֵי
בְּמִטְרוֹנֵיתָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, חֲדָשִׁים גַּם
יִשְׁנִים דּוּדֵי צַפְנָתִי לָךְ. וּמֵהֵיכָּא שְׁעַתָּא,
מְלוֹי פְתִיבִין בַּסֵּפֶר, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (מלאכי

א) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לְפָנָיו.

וְכַאֲהוּ חוֹלְקֵיהּ, מָאֵן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא
כְּדָקָא יְאוּת, זְכָאָה הוּא בְּהֵאֵי עֲלֵמָא,
וְזַכָּאָה הוּא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. עַד הֵכָּא
שׁוֹלְטָנוּתָא דִּיהוּדָה, דְרוּעָא דְאַתְפְּלִיל
בְּכָלֵא, בְּחִילָא דְכָל סְטָרִין, תִּלְת קְשָׁרִין
דְרוּעָא, לְאַתְגַּבְרָא עַל כָּלֵא:

דֵּן יְדִין עֲמוֹ כְּאֶחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי
חֲיִיא אָמַר, הֵאֵי קָרָא הֵכִי אֵית לֵיה
לְמִימַר, דֵּן יְדִין לְשֻׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹ דֵּן יְדִין
לְשֻׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֶחָד, מֵהוּ דֵּן יְדִין עֲמוֹ,
וְלִבְתַּר כְּאֶחָד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל. אֵלֶּא דֵּן, הוּא
דְכְּתִיב בֵּיהּ, (במדבר י) מֵאֲסַף לְכָל הַמַּחֲנוֹת,
דְּהוּא יִרְכָא שְׁמָאֵלֵא, וְאַזִּיל לְבִתְרֵייתָא.

הָא חֲזִי, כִּינּוּן דִּיהוּדָה וְרֵאוּבֵן נְטֻלִין, לְיוֹאֵי
וְאוֹרֹנָא פְרָשִׁין דְגָלִין, וְנְטִיל דְגָלֵא
דְאַפְרִים דְאֵיהוּ לְמַעַרְב, יִרְכָא יְמִינָא נְטִיל,
בְּקַפְסִירֵי קִסְטָא. וְאֵי תִימָא זְבוּלוֹן דְאֵיהוּ
עָאֵל, וְנַפְיָק, דְכְּתִיב בֵּיהּ, (דברים לג) שִׁמַּח זְבוּלוֹן
בְּצִאֲתָךְ, וְכְתִיב וַיִּרְכְּתוּ וְגו'. אֵלֶּא וְדָאֵי,
יְהוּדָה אֲתְפְּלִיל מִכָּלֵא.

הָא חֲזִי, מְלָכוּ דְלְעִילָא אֲתְפְּלִיל מִכָּלֵא,
וְיְהוּדָה אֵיהוּ מְלָכוּ תַתָּאָה. כְּמָה
דְּמְלָכוּ עֲלֵאָה אֲתְפְּלִיל מִכָּלֵא, הֵכִי נְמִי
מְלָכוּ תַתָּאָה, אֲתְפְּלִיל מִכָּלֵא מִגּוֹפָא מִיֶּרְכָא,
כְּתִיב, (דברים לג) מִיְמִינֵי א"ש ד"ת לְמוֹ,

תורה נתנה מצד הגבורה, וגבורה נכללת בימין ובגוף ירף ובכל. כף גם הסדר הראשון הוא יהודה, מלכות שבאה מצד של גבורה ונכללת בימין, בגוף ובירף, ובכל נכללת, כמו שהמלכות העליונה נכללת מהכל.

סדר שני ראובן, שהוא לצד דרום, ודרום הוא ימין. את כל פח הימין נטל יהודה, משום [שנטשה] שהעברה המלכות מראובן, כמו שנאמר פחו פתו כמים אל תותר, ונטל אותה יהודה, והתגבר בתקף הימין שהיה מראובן, וכף פתוב בדרך, (תהלים קיא) נאם ה' לאדני שב לימיני, משום ששמאל נכללת בימין ומתחזק בכחו. זהו שפתוב (שם קיח) ימין ה' עשה חיל וגו'.

יהודה וראובן היו שתי זרועות. סדר שלישי אפרים, שהוא ירף ימין, ונוסע לפני השמאל תמיד. ודן [יה], שהוא ירף שמאל, נוסע בסוף, ועל כף הוא המאסף לכל המחנות לצבאותם והולך בסוף. יהודה נטל פח בשתי זרועות, משום שראובן, שהוא ימין [העברה] אבדה מפני הגבורה, הפהנה והמלכות, ועל זה פתוב ביהודה (דברים לג) ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה.

בא ראה, פתוב (מלכים-א י) ויעש המלך שלמה פסא שן גדול. הפסא של שלמה עשה אותו כמו שלמעלה, וכל הדיקנאות [של פאן] שלמעלה עשה כף. ועל זה פתוב וישב שלמה על פסא ה' למלך, מלך דבר סתום הוא. וכן (מלכים-א ב) ושלמה ישב על פסא דוד אביו ותפן מלכתו מאד, שעמדה הלבנה בשלמות.

אתייהיב, וגבורה אתפליל בימינא, ובגופא, וירכא, ובכלא. הכי נמי סדרא קדמא, יהודה איהו, מלכו דאתי מסטר גבורה, ואתפליל בימינא בגופא ובירכא, בכלא אתפליל. כמה דמלכו דלעילא, אתפליל מפלא.

סדרא תניינא ראובן, דאיהו לסטר דרום, ודרום איהו ימינא, וכל חילא דימינא, יהודה נטיל ליה, בגין דראובן (כ"א) אתעביר) אתעביר מניה מלכו, כמה דאת אמר פחו פתו אל תותר, ונטיל ליה יהודה, ואתגבר בתוקפא דימינא, דהוה מראובן, וכן פתיב בדרך, (תהלים קי) נאם יי לאדני שב לימיני. בגין דשמאלא אתפליל בימינא, ואתתקף בחיליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) ימין יי עושה חיל וגו'. יהודה וראובן תרין דרועין הוו.

סדרא תליתאה, אפרים, דאיהו ירכא ימינא, ונטלא קמי שמאלא תדיר, ודן (דא) דאיהו ירכא שמאלא, נטיל לבתרייתא, ועל דא הוא המאסף לכל המחנות לצבאותם, ואזיל לבתרייתא.

יהודה נטיל חילא בתרין דרועין, בגין דראובן דאיהו ימינא, (כ"א) אתעביר) אתאביר מניה בכירותא כהונתא ומלכותא, ועל דא כתיב ביהודה, (דברים לג) ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה.

הא חזי, פתיב, (מלכים א י) ויעש המלך שלמה כסא שן גדול. פרסייא דשלמה, עבד ליה כגוונא דלעילא, וכל דיוקנין (דקכא) דלעילא עבד הכא. ועל דא כתיב, (דברי הימים א כט)

וישב שלמה על פסא ה' למלך, מלך מלה סתימא הוא. וכן (מלכים א ב) ושלמה ישב על פסא דוד אביו ותפן מלכותו מאד, דקיימא סיהרא באשלמותא.

דן ידן עמו - בהתחלה, ואחר כך שבטי ישראל פאחד, פ'חודו של עולם, כמו שהיה בשמשון, שהוא יחידי עשה דין בעולם, ודן והרג פאחד, ולא הצטרף סמוך.

דן ידן עמו. רבי יצחק אמר, דן, הינו נחש, אורב על דרכים ושבילים. ואם תאמר על שמשון לבדו הוא, אף כף גם למעלה, זהו נפש אחרת (נחש קפו) מאסף לכל המחנות, ואורב בדרכים ובשבילים. אחר כך מפאן יוצאים תילות ומחנות, אותם שאורבים לאנשים על חטאים, שזורקים אותם לאחור אחרי כתפיהם. אמר רבי חייא, נחש הקדמוני למעלה, עד שלא יתבסם בין של שמחה. נחש עלי דרך. בא ראה, כמו שיש דרך למעלה, כך גם יש דרך למטה, והים נפרד לכמה דרכים בכל צד. ויש דרך אחת שבאה ומגדילה את הים, ומגדל דגים רעים למיניהם. כמו שהוציאו מים למטה, דגים טובים, דגים רעים, דגי צפרדע, כמו זה דגים רעים למיניהם.

ובשמשותמים מדרך הים, נראים רוכבים על סוסיהם. ואלמלא הנחש הזה, שהוא פונס את כל המחנות, אורב בסוף הדרכים ומפזר אותם לאחור, היו מחריבים את העולם. מצד של אלה יוצאים מכשפים לעולם. בא ראה, בבלעם פתוב, (במדבר כד) ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים, משום שהם עומדים ללחש בכשפי העולם.

ראה מה פתוב? יהי דן נחש עלי דרך. מה זה עלי דרך? אלא נחש, מי שמשתדל אחריו, מכחיש פמליה של מעלה, ומיהו? אותה

דן ידן עמו בקדמיתא, ולכתר שבטי ישראל פאחד, פ'חודו של עולם (דף רמג ע"ב) כמה דהנה בשמשון, דאיהו יחידיאי עביד דינא בעלמא, ודאין וקטיל פחדא, ולא אצטרף סמוך.

דן ידן עמו. רבי יצחק אמר, דן, הינו חזיא, פמין על אורחין ושבילין. ואי תימא דעל שמשון בלחודוי הוא. אוף הכי נמי לעילא, דא הוא נפש אחרא (ס"א נחש ויבא) מאסף לכל המחנות, וכמין לאורחין ושבילין. לכתר, חילין ומשיריין מהבא נפקי, אינון דכמאן לבני נשא, על חובין, דראמין להו לאחורא בטר פתפייהו. אמר רבי חייא, נחש הקדמוני לעילא, עד דלא יתבסם בחמרא דחידו.

נחש עלי דרך. תא חזי, כמה דאית דרך לעילא, הכי נמי אית דרך לתתא, ומתפרשא ימא, לכמה אורחין בכל סטר. ואית אורחא חד, דאתי ואסגי ימא, ורבי נונין בישין לזנייהו, כמה דאפיקו מין לתתא נונין טבין, (שמות ל) נונין בישין, נוני עורדעניא, פגוונא דא, נונין בישין לזנייהו.

וכר משתמטי מארחא ד'מא, אתחזון רכבין על סוסיהו. ואלמלא דהאי חזיא, דאיהו כניש לכל משיריין, פמין לסוף ארחין, ובדר לון לאחורא, הו מטשטשי עלמא. מסטר דהני נפקין חרשין לעלמא. תא חזי, בבלעם פתיב, (במדבר כד) ולא הלך בפעם בפעם לקראת נחשים, בגין דאינון קיימין ללחשא בחרשי עלמא. חמי מה כתיב, יהי דן נחש עלי דרך. מאי עלי דרך. אלא נחש, מאן דאשתדל

אבתריה, אכחיש פמליא דלעילא, ומאי איהו, ההוא דרך עלאה דנפק

דָּרָךְ עֲלִיּוֹנָה שְׂיוּצָאת מִלְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׂנָאֵמֶר (ישעיה מג) הַנּוֹתֵן בַּיָּם דָּרָךְ וְגוֹ'. נַחֵשׁ, מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל אַחֲרָיו, כְּאִלוּ הוֹלֵךְ עַל אוֹתָהּ דָּרָךְ עֲלִיּוֹנָה לְהַכְחִישׁוּ, מִשּׁוּם שֶׁמֵּאוֹתָהּ דָּרָךְ נִזְדוּנִים הַעוֹלְמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים.

וְאִם תֹּאמֶר, דָּן לְמָה הוּא בְּדַרְגָּה הַזֹּאת? אֵלָּא כְּפִתּוּב (בראשית א) וְאֵת לַהֲטֵ הַחֲרִב הַמִּתְהַפֵּכֵת לְשִׁמּוֹר אֵת דָּרָךְ עֵץ הַחַיִּים. כִּף גַּם הַנִּשְׁפָּךְ עֵקֶבֶי סוּס וְגוֹ', כְּדֵי לְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ לְכָל הַמִּתְנַוֹת. אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר, תִּקּוּן הַכֶּסֶף הוּא. בֹּא רֵאֵה, כֶּסֶף שֶׁל שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, נַחֵשׁ אֶחָד מִנְעֻצֵי בְּקֻשְׁרֵי הַשְּׂרָבִיט שֶׁלְמַעְלָה מֵהָאֲרִיזוֹת.

כְּתוּב (שופטים א) וַתִּחַל רִיחַ ה' לְפַעֲמוֹ בַּמִּחְנֶה דָן וְגוֹ'. בֹּא רֵאֵה, שֶׁמִּשּׁוֹן הִיָּה נִזִּיר עוֹלָם, וּפְרוּשׁ מִן הָעוֹלָם הוּא, וְהַתְּגַבֵּר בּוֹ פֶחַח חִזֵּק, וְהוּא הִיָּה נַחֵשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּנֶגֶד עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, שֶׁהָרִי יִרְשֵׁת חֵלֶק בְּרַפְתֵּן דָּן אֲבִיו יִרְשֵׁ, שְׂכַתוֹב יְהִי דָן נַחֵשׁ עַלִי דָרָךְ וְגוֹ'.

אָמֵר רַבִּי חֲזִיא, נַחֵשׁ יְדוּעַ, שְׂפִיפּוֹן מַהוּ? אָמֵר לוֹ, סוּד הַתִּקּוּן שֶׁל מְכַשְׂפִּים שֶׁנַּחֵשׁ הוּא שְׂפִיפּוֹן, כִּף גַּם אוֹתוֹ בְּלַעַם הַרְשָׁע, כִּפְלֵ הִיָּה יוֹדֵעַ. בֹּא רֵאֵה, כְּתוּב (במדבר כג) וַיִּלֶךְ שְׂפִי לְפַעֲמִים בְּזֶה וּלְפַעֲמִים בְּזֶה.

וְאִם תֹּאמֶר, דָּן אֵינִן בְּרַגְלוֹתָ בְּזֶה - כִּף זֶה וְדֵאִי, אֵלָּא הַתְּמַנָּה עַל בְּרַגְלָהּ זוֹ (לאווחו) לְהִיּוֹת צַד אַחֲרוֹן, וְשִׁבַח הוּא שְׁלוֹ, מִמְּנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ בְּזֶה, וּמִמְּנָה עַל זֶה, וְכַבּוּד הוּא לְכָל אוֹתָם הַמְּמַנִּים. וְכֶסֶף הַמֶּלֶךְ נִתְקַן בְּכָל אוֹתָם הַמְּמַנִּים, כְּכֹל אוֹתָם הַמְּמַנִּים שֶׁתַּחֲתֵיהֶם נִפְרָדוֹת דְּרָכִים וּדְרָגוֹת, הֵן לְטוֹב וְהֵן לְרַע, וְכֹלָם נֶאֱחָזִים בַּתְּקוּנֵי הַכֶּסֶף הַלְלוּ. וְלִכּוֹן דָּן לְצַד צְפוֹן,

מִלְעִילָא. כְּמָה דָּאת אָמֵר, (ישעיה מג) הַנּוֹתֵן בַּיָּם דָּרָךְ וְגוֹ'. נַחֵשׁ, מִאֵן דָּאִשְׁתַּדֵּל אַבְתְּרִיהַ, כְּאִילוּ אֲזִיל עַל הַהוּא דָּרָךְ עֲלָאָה לְאַכְפֻּשָׁא לִיָּה, בְּגִין דְּמַהֲהוּא דָּרָךְ, אַתְּנֻנִי עֲלָמִין עֲלָאִי.

וְאִי תִימָא, דָּן, אֲמַאי אִיהוּ בְּדַרְגָּא דָּא, אֵלָּא כְּדַכְתִּיב, (בראשית א) וְאֵת לַהֲטֵ הַחֲרִב הַמִּתְהַפֵּכֵת לְשִׁמּוֹר אֵת דָּרָךְ עֵץ הַחַיִּים. הִכִּי נְמִי הַנּוֹשֵׁף עֵקֶבֶי סוּס וְגוֹ', בְּגִין לְנַטְרָא לִיָּה לְכָל מִשְׁיִרְיִין. אָמֵר רַבִּי אֶלְעָזָר, תִּקּוּנָא דְכוּרְסִיָּא אִיהוּ. תָּא חֲזִי, כְּרַסִּיא דְשְׁלֵמָה מְלָפָא, חַד חוּיָא מְרַפְרַף בְּקֻטְוֵי שְׂרָבִיטָא לְעִילָא מֵאֲרִיזוֹתָא.

כְּתוּב, (שופטים יג) וַתִּחַל רִיחַ ה' לְפַעֲמוֹ בַּמִּחְנֶה דָן וְגוֹ'. תָּא חֲזִי, שֶׁמִּשּׁוֹן נִזִּיר עוֹלָם הָוָה, וּפְרִישׁ עֲלָמָא אִיהוּ, וְאַתְּגַבֵּר בֵּיה חִילָא תִקִּיפָא, וְהוּא הָוָה חוּיָא בְּהַאי עֲלָמָא, לְקַבֵּל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, דְּהַאי אַחֲסַנַת חוּלְקָא דְבִרְכַתָּא דְדָן אֲבוּהֵי יִרִית, דְּכַתִּיב, יְהִי דָן נַחֵשׁ עַלִי דָרָךְ וְגוֹ'.

אָמֵר רַבִּי חֲזִיא, נַחֵשׁ יְדִיעָא, שְׂפִיפּוֹן מַאי נִיָּהוּ. אָמֵר לִיָּה, רְזָא דְתִקּוּנָא דְחַרְשִׁין, דְּנַחֵשׁ אִיהוּ שְׂפִיפּוֹן, הִכִּי נְמִי הַהוּא רְשָׁע דְּבַלְעָם, בְּכֹלָא הָוָה יְדַע. תָּא חֲזִי כְּתִיב, (במדבר כג) וַיִּלֶךְ שְׂפִי לְזִמְנִין בְּהַאי, וּלְזִמְנִין בְּהַאי.

וְאִי תִימָא דָּן, לָאוּ דְרַגְיָה בְּהַאי. הִכִּי הוּא וְדֵאִי. אֵלָּא אַתְּמַנָּא עַל דְּרַגָּא דָּא (לְהַחִיָּא), לְמַהֲוִי סְטָרָא בְּתַרְיִיתָא, וְשִׁבַּחָא אִיהוּ דִּילִיָּה, מְמַנָּן דְּמִלְפָּא בְּהַאי, וּמִמְּנָא עַל הַאי, וַיִּקְרָא אִיהוּ לְכָל אֵינּוֹן מְמַנִּין. וְכַרְסִיָּא דְּמִלְפָּא, בְּכָל אֵינּוֹן מְמַנָּן אַתְּתַקֵּן, בְּכָל הַנִּי מְמַנָּן תְּחוֹתֵיהוּ מִתְפָּרֶשֶׁן אוּרְחִין וְדַרְגִּין, הֵן לְטַב, הֵן לְבִישׁ, וְכֹלְהוּ אַתְּאֲחָדָן בְּהַנִּי תְּקוּנֵי דְכַרְסִיָּא. וּבְגִינֵי כִף דָּן לְסְטֵר צְפוֹן, בְּנוֹקְבָא

בְּנֶקֶב תְּהוּם רָבָה. שְׂבָצַד צָפוֹן
כְּמֵה קְבוּצוֹת מַחְבְּלִים הַזְדַּמְנוּ
לְשֵׁם, וְכֻלָּם שָׂרִים מִמְּנִים לְהִרַע
אֶת הָעוֹלָם.

רַבֵּן הַתְּפִלָּל יַעֲקֹב וְאָמַר
לִישׁוּעַתְּךָ קְוִיתִי ה', בְּכֹל
הַשְּׂבָטִים לֹא אָמַר לִישׁוּעַתְּךָ
אֶלָּא בְּזֶה, מִשּׁוּם שֶׁרָאָה לוֹ תַקְרָה
חִזֵּק שֶׁל הַנְּחֻשׁ, מִרְחֹשׁ דִּין
לְהַתְּגַבֵּר.

רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי חִזְקִיָּה הָיוּ
הוֹלְכִים לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן
בְּקַפּוֹטְטָקִיא. אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה זֶה
שֶׁאֲמַרְנוּ לְעוֹלָם יְסֻדֵּר אָדָם שְׂבָחוּ
שֶׁל רַבּוֹנוֹ וְאַחַר כֵּף יִתְפַּלֵּל
תְּפִלָּתוֹ. מִי שֶׁלְּבוּ טְרוֹד וְרוֹצֵחַ
לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלָּתוֹ, וְהוּא בְּצָרָה,
וְלֹא יְכוּל לְסַדֵּר אֶת שְׂבַח רַבּוֹנוֹ
כְּרֹאֵי, מָה הוּא?

אָמַר לוֹ, אֵף עַל גַּב שְׂלֵא יְכוּל
לְכוּן לְבוֹ וְרֻצוֹנוֹ, סְדוּר וְשְׂבַח
שֶׁל רַבּוֹנוֹ לְמָה שִׁיגְרַע? אֶלָּא
יְסֻדֵּר אֶת שְׂבַח רַבּוֹנוֹ אֵף עַל גַּב
שְׂלֵא יְכוּל לְכוּן, וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ.
זֶהוּ שְׂפָתוֹב תְּפִלָּה לְדוֹד שְׁמַעְיָה
ה' צִדֵּק הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי. שְׁמַעְיָה ה'
צִדֵּק - בְּתַחֲלָה, מִשּׁוּם שֶׁהוּא
סְדוּר שֶׁל שְׂבַח רַבּוֹנוֹ. וְאַחַר כֵּף
הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי.
מִי שֶׁיְכוּל לְסַדֵּר שְׂבַח רַבּוֹנוֹ וְלֹא
עוֹשֶׂה, עָלָיו כְּתוּב (ישעיה א) גַּם כִּי
תִרְבוּ תְּפִלָּה אֵינִי שֹׁמֵעַ יְדִיכֶם
וְגו'.

כְּתוּב (שמות כט) אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
תַּעֲשֶׂה בְּבָקָר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים. תְּפִלוֹת כְּנָגֵד
תְּמִידִין תִּקְנוּם. בֹּא רָאָה,
בְּהַתְּעוֹרְרוֹת שְׁלֹמֶטָה מִתְּעוֹרֵר
גַּם לְמַעְלָה, וּבְהַתְּעוֹרְרוֹת
שְׁלֹמֶעְלָה גַּם כֵּף לְמַעְלָה מִמֶּנּוּ,
עַד שֶׁמִּגִּיעָה הַהַתְּעוֹרְרוֹת לְמָקוֹם
שֶׁצָּרִיף הַגֵּר לְהִדְלֵק וְנִדְלָק,
וּבְהַתְּעוֹרְרוֹת הָעֵשֶׂן שְׁלֹמֶטָה
נִדְלָק גַּר לְמַעְלָה, וְכִשְׁזָה נִדְלָק

דְּתֵהוּמָא רַבָּא. דְּסֵטֵר צָפוֹן כְּמֵה חְבִילִי
טְרִיקִין אֲזִדְמִנֵּן תַּמָּן, וְכֻלְהוּ טְפִסְטִירָא
דְּקַסְטִירָא לְאַבְאָשָׁא עַלְמָא.

בְּגִינִי כִּף צְלִי יַעֲקֹב וְאָמַר, לִישׁוּעַתְּךָ קְוִיתִי
ה'. בְּכֹל שְׂבָטִים לֹא קָאֵמַר לִישׁוּעַתְּךָ
אֶלָּא בְּהָאֵי. בְּגִין דְּחָמָא לִיהַּ תְּקַפָּא תְּקִיפָא
דְּחוּיָא, מִרְחֹשׁא דִּינָא לְאַתְגַּבְרָא.

רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי חִזְקִיָּה הָיוּ אֲזָלִי לְמַחְמֵי לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן בְּקַפּוֹטְטָקִיא, אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה,
הָאֵי דְאֲמַרְיָנִן לְעוֹלָם יְסֻדֵּר בַּר נֶשׁ שְׂבָחָא
דְּמַרְיָה, וְלִבְתַּר יַצְלִי צְלוֹתֶיהָ, הָאֵי מָאן
דְּלַבִּיָּה טְרִיד, וּבְעֵי לְצַלָּא צְלוֹתֶיהָ, וְאִיְהוּ
בְּעָקוּ, וְלֹא יְכִיל לְסַדֵּרָא שְׂבָחָא דְּמַרְיָה כְּדָקָא
יֵאוֹת, מָאֵי הוּא.

אָמַר לִיהַּ, אֵף עַל גַּב דְּלֹא יְכִיל לְכוּוֹנָא לְכָא
וְרַעוּתָא, סְדוּרָא וְשְׂבָחָא דְּמַרְיָה אֲמָאֵי
גַרַע, אֶלָּא יְסֻדֵּר שְׂבַחֶיהָ דְּמַרְיָה, אֵף עַל גַּב
(דף רמד ע"א) דְּלֹא יְכִיל לְכוּוֹנָא, וְיַצְלִי צְלוֹתֶיהָ.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים יז) תְּפִלָּה לְדוֹד שְׁמַעְיָה
ה' צִדֵּק הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי, שְׁמַעְיָה ה' צִדֵּק
כְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְּאִיְהוּ סְדוּרָא דְּשְׂבָחָא
דְּמַרְיָה. וְלִבְתַּר הַקְּשִׁיבָה רְנָתִי הַאֲזִינָה
תְּפִלָּתִי. מָאן דְּיְכִיל לְסַדֵּרָא שְׂבָחָא דְּמַרְיָה,
וְלֹא עֵבִיד, עָלֶיהָ כְּתִיב, (ישעיה ס) גַּם כִּי תִרְבוּ
תְּפִלָּה אֵינִי שֹׁמֵעַ יְדִיכֶם וְגו'.

כְּתוּב, (שמות כט) אֶת הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה
בְּבָקָר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין
הָעֲרֻבִים. תְּפִלוֹת כְּנָגֵד תְּמִידִין תִּקְנוּם. תָּא
חֲזִי, בְּאַתְעֵרוּתָא דְּלַתְתָּא, אַתְעַר הַכִּי נָמִי
לְעִילָא. וּבְאַתְעֵרוּתָא דְּלְעִילָא, הַכִּי נָמִי
לְעִילָא מִנִּיהַּ, עַד דְּמֵטִי אַתְעֵרוּתָא לְאַתֵּר
דְּבַעֲיָא בּוּצִינָא לְאַדְלָקָא וְאַדְלִיק.
וּבְאַתְעֵרוּתָא דְּתַנָּא דְּלַתְתָּא, אַדְלִיק בּוּצִינָא

[מנורות], כל המנורות האחרות דולקות, ומתברכים ממנו כל העולמות. נמצא שהתעוררות הקרבן תקון העולם והברכות של כל העולמות.

הרי כיצד? מתחיל העשן לעלות, אותם דיוקנאות קדושים שממנים על העולם נהנים [נתקנים] להתעורר, ומעוררים את הדרגות בתשוקה עליונה, כמו שנאמר (תהלים קד) הכפירים שאגים לטרף וגו'. אלה מעוררים לדרגות עליונות שמעליהן עד שהתעוררות מגיעה, עד שרוצה המלך להתגבר בגבירה.

ובתשוקה שלמטה נובעים מים תחתונים כנגד מים עליונים, שהרי לא נובעים מים עליונים אלא בהתעוררות של תשוקה שלמטה, ואז התשוקה נדבקה, ונובעים מים תחתונים כנגד מים עליונים, והעולמות מתברכים, וכל המנורות דולקות, ועליונים ותחתונים נמצאים בברכות.

בא ראה, כהנים ולוים מתעוררים לחבר שמאל ב'מין. אמר רבי חזקיה, הכל כף הוא ודאי, אבל כף שמעתי, כהנים ולוים, זה מעורר שמאל, וזה מעורר ימין, משום שהתחברות זכר אל הנקבה אינו אלא בשמאל וימין, כמו שנאמר (שיר) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני. ואז מתחבר הזכר בנקבה, ותשוקה נמצאת, והעולמות מתברכים, ועליונים ותחתונים בשמחה.

ודכן כהנים ולוים מעוררים דבר למטה, לעורר תשוקה וחיבתות למעלה, שהכל תלוי ב'מין ובשמאל. נמצא שהקרבן יסוד העולם, תקון של העולם, שמחה של עליונים ותחתונים. אמר רבי

לעילא, וכד האי אדליק (בוציניו), בלהו בוצינין אחרנין דלקין, ומתברכאן מניה בלהו עלמין. אשתפח, דאתערוותא דקרבנא תקונא דעלמא, וברכאן דעלמין בלהו.

הא כיצד, שארי תנא לסלקא, אינון דיוקנין קדישין דממנן על עלמא אתהנון (ס"א אתתקנו) לאתערא, ומתערין לדרגין בכסופא דלעילא, כמה דאת אמר, (תהלים קד) הכפירים שואגים לטרף וגו'. אלין אתערין לדרגין עלאין דעלייהו, עד דמטי אתערוותא, עד דבעי מלכא לאתחברא במטרוניתא.

ובכסופא דלתתא, נבעין מיין תתאין, לקבלא מיין עלאין, דהא לא נבעין מיין עלאין, אלא באתערוותא דכסופא דלתתא, וכדין תיאובתא אתדבק, ונבעין מיין תתאין לקבל מיין עלאין, ועלמין מתברכאן, ובוצינין בלהו דלקין, ועלאין ותתאין משתפחי בברכאן.

הא חזי, כהני וליואי. מתערי לאתחברא שמאלא בימינא. אמר רבי חזקיה, כלא הכי הוא ודאי, אבל הכי שמענא, כהני וליואי, דא אתער שמאלא, ודא אתער ימינא, בגין דאתחברותא דדכורא לגבי נוקבא, לאו איהו אלא בשמאלא וימינא. כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני. וכדין אתחבר דכר בנוקבא, ותיאובתא אשתפח, ועלמין מתברכין, ועלאי ותתאי בחידו.

וער דא, כהני וליואי, מתערי מלה לתתא, לאתערא כסופא וחיבתות לעילא, דכלא תליא בימינא ושמאלא. אשתפח דקרבנא יסודא דעלמא, תקונא דעלמא, חידו דעלאין ותתאין. אמר רבי יוסי ודאי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוזינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האור בארצנו
הקדושה, אמן בן יהי רצון.